

LA SENYORA WARRINGTON

Escrito por Max Neil Maximchuk

La senyora Warrington era una persona que era més del que semblava i va ensenyar alguna cosa més que matemàtiques. Els seus esforços i valors van ser apreciats per molts dels seus estudiants i van continuar influint en ells durant tota la seva vida. Es tracta d'un conte descrivint-la com una persona i el que va fer a las seves classes.

La senyora Warrington va ser una mestra a qui sempre vaig a respectar i admirar. Sé que molts dels estudiants no els agraden les matemàtiques i és probable que sigui més difícil per al mestre capturar l'interès de l'estudiant a la classe de matemàtiques que, per exemple, Noves tecnologies divertides o, a la universitat, Psicologia anormal. És una molt bona sensació de trobar-se amb la realització del que significa alguna cosa o com aplicar-ho. És com obrir una porta que abans era molt tossuda i alguns dels secrets alliberats són molt gratificants. Els meus altres professors de matemàtiques de secundària eren bons, però la senyora Warrington va ser excepcional.

Si ella estava caminant pel carrer és probable que ningú se n'adonés d'ella, a menys que ja la conegués. A través dels anys he arribat a conèixer un nombre de persones 'espectaculars' d'aquesta manera. No em refereixo veure-les passar pel carrer. Em refereixo a les circumstàncies que sorgeixen que em donen l'oportunitat d'interactuar i conèixer a aquesta persona millor del que normalment podria haver optat per fer.

Recordo una professora d'anglès, aquí a Barcelona, declarant amb orgull a la sala de professors que prefereix reunir-se o passar el seu temps amb gent molt interessant. Em va fer pensar què qualificaria a una persona com interessant, almenys per als estàndards que ella estaria configurant en l'actualitat. També, em preguntava si seria capaç de complir amb aquestes mateixes normes amb ella mateixa.

Moltes de les persones que han fet un impacte fort i positiu en mi són persones modestes, sense buscar fama o especialment dedicada a conrear una imatge determinada. Han estat persones que han estat potser entusiastes sobre alguna cosa o han tingut algunes bones idees i han estat disposades a compartir-ho. És possible que hagin treballat o, fins i tot, lluitat dur durant un llarg període de temps per arribar a on estaven, però no és evident en la roba que porten o en la imatge que estan venent.

La senyora Warrington no tenia roba de moda o inusual, ni el cabell increïblement pentinat per destacar la seva espectacular personalitat. No és la meva intenció criticar aquells que desitgin fer una declaració a través de la moda o aparences externes, o aquells que descobreixen el valor de trencar les barreres conscients sobre si mateixos que es troben. Simplement, que la senyora Warrington tenia altres prioritats i aquestes no s'aprecien fàcilment en veure-la passar pel carrer o tenir una breu conversa amb ella.

Ella ens va col·locar, a nois i noies de tercer d'ESO*, al voltant de tres grans taules. Una d'elles era per als estudiants típics que es van trobar amb els èxits i les dificultats normals. A prop d'aquestes es van asseure altres que necessitaven una mica més d'orientació i atenció en la conquesta dels obstacles de manera suficient abans de passar al següent any d'estudis. Si bé cada un té els seus reptes, les matemàtiques no ocupen una posició alta en el meu conjunt particular de les càrregues i això em va atorgar un lloc en la tercera taula.

No sé si era de la seva pròpia inspiració o si ella va decidir fer un seguiment d'una idea que havia sentit en algun lloc, però la va dur a terme molt bé. Ella ens va repartir d'aquesta manera, però mai em vaig sentir que estàvem en un sistema de classes socials, un dels quals superior o inferior a un altre. Simplement teníem el nostre propi treball i projectes respectius davant nostre i ens va animar als que érem a la mateixa taula.

A cada classe ens parlava en la nostra totalitat a continuació ens feia entrar en l'àmbit de les nostres tasques de grup per al dia. Ella era lliure de voltar entre les taules i per fer al seguiment de cada un dels alumnes i per donar, més directament, una orientació beneficiosa segons calgués.

A la tercera taula teníem el llibre i ens va dir de treballar el nostre camí a través seu. Ens vam sentir especialment orgullosos de percebre la confiança que va dipositar en nosaltres. Hi havia un munt d'exemples i explicacions, un glossari i respostes a la part posterior del llibre. Ens teníem cadascú a l'altre i allò que no podíem treballar de manera col·lectiva, ella ens ajudaria.

Potser tenia paraules diferents però similars per als altres grups, animant-los a l'altura del desafiament i se sentien bé sobre això. Les frustracions inevitables que ens vam trobar van ser suavitzades pel seu suport i que es van convertir en orgull dels nostres èxits, com a grup, com a classe, i com a individus.

De tant en tant, la gent d'un grup podia unir-se a un altre temporalment. Ell o ella ho faria en qualitat de préstec, ja fos buscant o donant ajuda i vam aprendre a incorporar la paciència, la humilitat, la mobilitat i en la nostra experiència d'aprenentatge de resolució de problemes. És una cosa per gaudir de la revelació sobtada de la comprensió d'un problema evasiu. Una altra cosa és tenir un coneixement prou ferm com per explicar-ho amb humilitat a un company que encara ha d'experimentar aquesta revelació, si aquesta persona està en el seu grup o un altre.

Com a mestre, ara, encara recordo i aprofito aquesta experiència, potser afegint algunes modificacions de la meva collita. Era una bona idea tenir els estudiants ensenyant-se els uns als altres i he incorporat aquesta idea, sobretot en el treball en parelles, sovint en els meus plans de lliçons. És estrany per a mi separar els estudiants en grups estables d'acord a la seva capacitat, però en les poques ocasions que he jugat amb això, els he donat a cadascú diferents tasques per conquerir i cada grup té alguna cosa a ensenyar als altres una vegada que s'ha aconseguit el seu domini.

Al meu entendre la senyora Warrington va ser una de les professores més dotades de totes les que he tingut i em sento molt afortunat per ser un membre d'una de les seves classes.

La senyora Warrington és morta i quan vaig escriure aquests records sobre ella, va ser després d'aquell fet. Així que m'he fet una promesa a mi mateix que si em trobo amb una persona que crec que està fent coses meravelloses, tractaré de trobar el valor per deixar la meva tímida o les meves reserves freqüents per fer-los-ho saber, mentre que l'experiència és encara fresca.

El seu nom era Ann, per cert Ann Warrington.

*Joves de 15 anys en Educació Secundària Obligatòria (ESO) a tot l'Estat espanyol.

Mercès a la Núria Lladós Albiol pel seu ajut i consell en aquesta traducció.
(Si trobes algun error tipogràfic o altre tipus d'errors, son meus, no seus.)